

Провинция Хъйлундзян е взела името си от реката със същото име, която свързва КНР с Русия и в северната си част е известна като Амур. Хъйлундзян е най-голямата северна река, дълга 4350 км, от които 3201 са на територията на Китай.

В този район има следи много векове пр.н.е. Северната китайска провинция прилича по форма на лебед, а Харбин, нейният главен град, сякаш е перла на шията му. Само 114 години след създаването на града, свързващ Южна и Северна Азия, Харбин е вече 9-милионен. Въпреки дългата зима - цели 190 дни от октомври до април с температури под нулата, въпреки лютите студове - стигат и се задържат под минус 30 градуса, Харбин е бил и остава много привлекателно място за живеене за десетки хиляди чужденци от различни народности: голям брой руснаци, американци, французи, немци, корейци и многобройна еврейска общност. В града днес се говорят 45 езика. В началото мнозина са били привлечени от неограничените възможности за работа. В териториите на провинция Хъйлундзян има 36 вида полезни изкопаеми.

Градът е създаден от руски инженери и работници, дошли тук през 1898 г. със семействата си, за да построят китайската източна железопътна линия като южно разклонение на руската Трансибирска железопътна магистрала. Целта на Русия е да продължи да стопанисва линията и след това и да укрепва така своето военно присъствие на Жълто море. Строежът на линията приключва в 1903 г. Ръководи го необикновено талантливият инженер Николай Святин, потомствен руски дворянин, днес смятан за един от основателите на Харбин. Той избира и самото трасе, по което да мине линията. Святин заема отговорен пост в Министерството на финансите на царска Русия и в още няколко ведомства, свързани със строеж на жп линии, затова е принуден да напусне Русия след революцията в 1917 г. По-късно Китай го кани да живее в Харбин. Той и съпругата му са погребани в града, основан от него.

След революцията в Русия още 200 000 руснаци, сред тях много аристократи, интелектуалци и белогвардейци, бягат от новата власт и се преместват със семействата си в Харбин. През 1920 г. Китай установява свой контрол над всички учреждения в Харбин и над железницата. През 1931 г. Япония започва да окупира Манджурия и след година превзема Харбин. През 1934 г., след много дълги преговори с формираното от Япония марионетно китайско правителство на Манджурия, Съветският съюз успява да се договори да предаде собствеността на линията, но да получи стойността ѝ.

През 1945 г. по време на Втората световна война с въздушен десант Съветският съюз установява контрол над Харбин и китайската източна железопътна линия.

ХАРБИН

ГЛАВНИЯТ ГРАД НА ПРОВИНЦИЯ ХЪЙЛУНДЗЯН

След няколко месеца под контрола на Гоминдана, през април 1946 г., градът е завзет от Китайската народноосвободителна армия и става част от КНР.

През 1950 г. железопътната линия е върната от Съветския съюз на Китай безвъзмездно като част от подписания Договор за дружба, съюз и взаимна помощ. Цялата дължина на бившата китайска източна железопътна линия е 1529 км. Днес влакът изминава разстоянието от Манджурия до Суйфенхо за 25 часа. В отделни участъци на линията има и скоростни влакове.

През 1996 г. Харбин е обединен с района Синхуадзян и се превръща в един от най-големите градове на Китай.

**Наричат го
Източния Париж**

След образуването на Китайската народна република Харбин започва с голяма скорост да възстановява своята икономика. Днес е безспорният икономически, финансов, търговски, административен, научен и студентски център на Североизточен Китай. В последните десетилетия градът е място на силно развита промишленост: металургична, машиностроителна, енергийна, химическа, автомобилна, текстилна, хранителна, рибна, фармацев-

тична. Развити са самолетостроенето и новите високи технологии. Голямо внимание се отделя на създаването на свободни икономически зони. Харбин е център и на развит селскостопански район и дърводобив.

Историята на града го прави великолепна смес на европейски и ориенталски архитектурни стилове. Наричат го Източния Париж, защото по част от главната улица вървиш сякаш в Европа. Централната улица Зонг Янг е дълга 114 км. Към забележителната китайска архитектура се прибавят красиви образци на френска, руска, американска и японска. Среща се барок и византийски стил. Усеща се, че живеят големи групи хора от различни народи и различни религии. Високите съвременни здания на деловия център често са в съседство с красиви домове, останали от старата руска архитектура - на дървените къщи на първите руски заселници. Това придава на града неповторим колорит. От руската православна общност в началото на века са останали храмът „Света София“ във византийски стил и мистичният и елегантен храм на името на Николай Святин.

Най-забележителен от китайските храмове е Жи Лю, много голяма група будистки сгради, построени върху 27 570 кв. м. Свещено място за будистките поклонници е манастирът Дзилеси, който заема 17000 кв. м.

Важни исторически места са Замъкът на Конфуций, джамията и площадът Хонбо. Сред големите забележителностите на града са парковете на Харбин. В Парка на тигрите, създаден през 1996 г. върху площ от 960 000 кв. м, живеят 100 северни тигри. В зоопарка, един от най-големите в страната, има 200 вида животни. Някои от тях са включени в Червената книга - редки видове маймуни, тигри, лебеди и азиатски слонове.

Паркът Островът на пясъчните дюни е много красиво място. Островът се намира в езерото Слънце при планината Слънце. В парка могат да се обиколят още много езера, свързани с мостове. Паркът Прозорец към Европа и Азия е пълен с миниатюри на известни сгради на двата континента, сред тях и на Триумфалната арка и Хеопсовата пирамида.

Размахът на Харбин, съчетан със съвременния му дух, веднага се чувства и в огромната книжарница „Синхуа“, която удивлява с размера и богатството на книгите, предлагани в нея.

Миналата година се навършиха 70 години от създаването на първия в Китай Университет за изучаване на руски език. Той днес сътрудничи с Новосибирския университет. От този най-престижен университет са излезли стотици хиляди русисти, които през всичките години след създаването на КНР са работили на най-възлови места в дипломатията, като преводачи и са заемали високи държавни и партийни постове. И днес това е най-големият център за изучаване на руски език в Азия.